

Scopul lui Dumnezeu și sanctuarul

Sâmbătă, 13 mai 2006

A.T. Jones

„Dar iată că voi vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, care nu slujesc la nimic. Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți! Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu și ziceți: ‚Suntem izbăviți!‘ . . . ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni!

„Este Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu, o peșteră de tâlhari înaintea voastră ?” „Eu însumi văd lucrul acesta, zice Domnul !” „Duceți-vă dar la locul care-Mi fusese închinat la Silo, unde pusesem să locuiască odinioară Numele Meu, și vedeți ce i-am făcut, din pricina răutății poporului Meu Israel!” “Și acum, fiindcă ați făcut toate aceste fapte, zice Domnul, fiindcă v-am vorbit dis-de-dimineată, și n-ați ascultat, fiindcă v-am chemat și n-ați răspuns, voi face Casei peste care este chemat Numele Meu, în care vă puneți încrederea, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, le voi face întocmai cum am făcut lui Silo. Și vă voi lepăda de la Fața Mea, cum am lepădat pe toți frații voștri, pe toată sămânța lui Efraim!” „Tu însă nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălța nici cereri, nici rugăciuni pentru ei, și nu stăruie pe lângă Mine; căci nu te voi asculta!” „O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plânge zi, și noapte pe morții fiicei poporului meu! O! dac-aș avea un han de călători în pustie, aș părăsi pe poporul meu și m-aș depărta de el! Căci toți sunt niște preacurvari și o ceată de mișei” „Au limba întinsă ca un arc și aruncă minciuna; și nu prin adevăr sunt ei puternici în țară; căci merg din răutate în răutate, și nu Mă cunosc, zice Domnul” (Ier. 7,8-16; 9,1-3).

Care erau acele „nădejdi înșelătoare” în care se încredea poporul? „Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: Acesta este templul Domnului, templul Domnului, templul Domnului!” (Ieremia 7,4). Astfel, ne putem da seama că poporul, deși împlinea toate ritualurile închinării cerute de serviciul templului, rămânea doar cu formele, pierzând în întregime scopul templului și serviciilor sale, care spuneau un singur lucru: că Dumnezeu dorește o reformă prin care să poată sfinți viețile oamenilor, locuind în fiecare din ei. Pierzând acest adevăr, stricăciunea inimilor lor devenea din ce în ce tot mai evidentă. De

aceea, toată închinarea, jertfele și rugăciunile lor nu erau decât batjocură și spectacol, atâta vreme cât viețile lor rămâneau neschimbate și nesfințite.

Astfel cuvântul vorbit lui Ieremia din partea Domnului, a fost: „Șezi la poarta Casei Domnului, vestește acolo cuvântul acesta, și spune: „Ascultați Cuvântul Domnului, toți bărbații lui Iuda, care intrați pe aceste porți, ca să vă închinați înaintea Domnului! Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Îndreptați-vă căile și faptele, și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta. Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului! Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții, dacă nu veți asupra pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta, și dacă nu veți merge după alți dumnezei spre nenorocirea voastră, numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie” (Ieremia 7,1-7).

În loc de a permite ca marele scop al templului să fie împlinit în ei, poporul l-a pervertit în întregime. În loc să permită templului și serviciilor lui, așezat în mijlocul lor de Dumnezeu spre a-i învăța că El dorește cu adevărat să locuiască în mijlocul lor locuind în inimile lor și sfințind viețile lor, ei au exclus scopul adevărat al templului și l-au pervertit până acolo încât să-l facă să acopere nelegiuirea cea mai grosolană și păcătoșenia cea mai întunecată.

Pentru un astfel de sistem nu mai există alt remediu decât distrugerea. În consecință, orașul a fost încercuit și capturat de către neamuri. Templul, „casa lor cea sfântă și slăvită,” a fost distrus. Și, cu cetatea și templul ajunse un morman de ruine fumegânde, poporul a fost dus captiv în Babilon unde, doborâți de amărăciune și înțelegând marea lor pierdere, l-au căutat pe Dumnezeu și l-au găsit și l-au închinat într-un mod ce a produs o astfel de reformă în viața lor, încât dacă ar fi făcut așa când templul se afla în picioare, ar fi rămas în picioare pentru totdeauna (Psalmi 137,1-6).

Dumnezeu a adus din Babilon un popor umil și reformat. Templul Său sfânt a fost reclădit și serviciile lui restaurate. Poporul locuia din nou în țara și cetatea lui. Dar apostazia s-a infiltrat din nou. Lucrurile au mers la fel, încât atunci când a venit Isus, centrul și inima sanctuarului și serviciilor lui, aceeași stare predomina în Israel. În inimile lor îl persecutau și urmăreau să-l omoare, iar pe dinafară erau așa de sfinți încât nu puteau intra în sala de judecată a lui Pilat ca să nu se spurce.

Apelul Domnului către popor era același ca în vechime - să găsească în viața lor personală scopul templului, ca să poată fi salvați de blestemul care căzuse peste națiunea lor de-a lungul întregii istorii, din pricina aceleiași mari greșeli. Într-o zi, pe când se afla în templu, Isus a spus mulțimii adunate acolo: “Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica. Iudeii au zis: 'Au trebuit 46 de ani ca să se zidească templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?' Dar El le vorbea despre templul trupului Său” (Ioan 2,19-21). Când Isus, aflat în templu, a vorbit astfel poporului, referindu-se la templul trupului Său, El insista de fapt, așa cum făcuse de-a lungul istoriei lor, să-i facă să înțeleagă că scopul final al templului și slujbelor de acolo a fost mereu ca prin slujirea ce avea loc acolo, Dumnezeu să locuiască și să umble în ei, precum locuia în templu, sfințind locuința Lui din ei tot așa cum spațiul templului era sfânt

datorită prezenței Sale. Trupurile lor trebuiau să devină adevăratele temple ale Dumnezeului cel viu, din cauza acestei prezențe a lui Dumnezeu în ei.

Dar nici de data aceasta ei nu au fost în stare să vadă acest adevăr. N-au acceptat această reformă. Nu au împlinit scopul sanctuarului în ei, astfel ca Dumnezeu să poată locui în ei. L-au respins pe Cel care venise personal să le arate adevăratul scop și adevărata cale. De aceea, din nou, singurul remediu a fost distrugerea. Și din nou, templul, casa lor „cea sfântă și slăvită,” a fost dată pradă flăcărilor. Orașul a căzut în mâna neamurilor. Din nou au fost duși în robie și împrăștiați să fie „rătăcitori printre neamuri” (Osea 9,17).

Din nou accentuăm faptul că sanctuarul pământesc, cu slujba și serviciile lui, nu era în sine decât o imagine a celui adevărat care prin slujba și serviciile lui se afla în cer. Când ideea sanctuarului i-a fost prima dată prezentată lui Moise pentru Israel, Domnul i-a spus: “Vezi, să faci după chipul care ți s-a arătat pe munte!” (Evr. 8,5; Ex. 25,40; 25,30; 27,8). Sanctuarul de pe pământ era, deci, o reprezentare a celui adevărat, o copie după original. Slujba și serviciile ce aveau loc în el erau reprezentări ale celor adevărate – „chipurile lucrurilor care sunt în ceruri” (Evr 9:23.24).

Adevăratul sanctuar, originalul, exista și atunci. Dar, în întunericul și confuzia din Egipt, Israelul pierduse adevărata noțiune a lui, așa cum o pierduse și pe a multor altor lucruri care fuseseră clare pentru Avraam, Isaac și Iacov. Printr-o „schiță” pământescă, Dumnezeu voia să le facă cunoștință cu adevăratul sanctuar. Prin urmare, sanctuarul pământesc nu era o reprezentare a ceea ce nu exista și avea să vină, ci era o reprezentare vizibilă a ceea ce exista dar era invizibil, o reprezentare care să îi antreneze la o asemenea experiență a credinței și adevăratei spiritualități pe evrei, încât să poată vedea ceea ce era invizibil.

Prin toate acestea, Dumnezeu le descoperea, lor și tuturor oamenilor din toate timpurile că, prin preoția și lucrarea lui Hristos în adevăratul sanctuar sau templu, care este în cer, El locuiește printre oameni. Descoperea că, în această credință a lui Isus, iertarea păcatelor și ispășirea sunt „lucrate” pentru oameni, astfel ca Dumnezeu să locuiască în ei, ca Dumnezeu al lor, iar ei popor al Său, prin aceasta fiind deosebiți de toți oamenii de pe fața pământului, deosebiți în Domnul ca adevărați fii și fiice ale Sale, zidiți întru desăvârșire în cunoștința lui Dumnezeu.